MORGAN
ELIZABET

VREME
JE ZA
OSVETU

Prevela
Jelena Jovanović

Laguna

Naslov originala

Morgan Elizabeth
Tis the Season for Revenge

Copyright © 2022 by Morgan Elizabeth
Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svim devojkama koje su znale da je El predobra za Vornera.

I svim devojkama kojima je neko rekao da su „previše“.
Nek ide pa nek nađe manje.

PLEJLISTA

Serious – „Pravna plavuša“ (mjuzikl)
Blonde – Mejzi Pit
Better than Revenge – Tejlor Svift
She Can Have You – Tamar Brekston
Miss Me More – Kelsi Balerina
Last Christmas – WHAM!
Butterflies – Kejsi Masgrejv
Better Luck Next Time – Kelsi Balerina
Tolerate It – Tejlor Svift
Detour – Maren Moris
I Bet You Think About Me – Tejlor Svift

MORGANINA NAPOMENA

Hej, dragi čitaoci!

Hvala vam mnogo što ste se prijavili da zavirite u *Vreme je za osvetu*! Božić je moje omiljeno doba godine, i naprosto živim od prijatnih i zabavnih božićnih filmova i knjiga! Oduševljena sam što sad imam i svoju!

U knjizi *Vreme je za osvetu* pominju se varanje i verbalno, fizičko i finansijsko zlostavljanje. Molim vas da uvek stavite sebe na prvo mesto dok čitate – knjiga je zamišljena kao naše srećno mesto.

Volim vas sve celim srcem.

Morgan Elizabet

PRVO POGLAVLJE

31. oktobar
Ebi

Kostim je *čisto savršenstvo*.

Moja najbolja prijateljica Kat mi je pomogla da ga napravim, nalazila je delove po sekond-hend radnjama i buticima širom grada. Svetloroze korsetirani bodi bio je najskuplji, ali on je i bio inspiracija za ceo komplet. Kad se pojavio u prodavnici pre nekoliko nedelja, pred očima mi je blesnula slika i nisam mogla da je izbacim iz glave. Uz belu suknjicu u glok, kupljenu u sekond-hendu, izgledam slatko i malo pristojnije. Zečje uši na glavi napravila mi je Kat, repić prikačen za zadnjicu napravila sam sama, a na internetu sam našla ove ubistvene šljokičaste najlonke boje kože.

Cipele na vratolomno visoku štiklu u svetloroze boji iz mog su plakara – par koji sam gurnula na samo dno pre nekoliko godina, kad sam upoznala Ričardove prijatelje s fakulteta. Negde u to doba sam odlučila da je vreme da za sobom ostavim svoje roze i šljokičaste studentske dane.

– Šta misliš? – pitam telefon dok se okrećem ukrug; suknja, koja mi seže do kolena, blago se zavrti. Moja tamna kosa svezana je u gladak, savršeno uredan rep. Prošlo je skoro godinu dana otkako sam je ofarbala. Ričard je tvrdio da je ta boja „primerenija mojim godinama", ali ja se još nisam sasvim navikla.

– Seksi! – poviče Kami.

– Pokaži, pokaži! – kaže Kat, a onda se ekran na trenutak zacrni pre nego što se njeno lice pojavi. – Prelepa si! O bože, *večeras* će poželeti da ti stavi prsten! Jebeš Božić!

Široko se osmehnem, ponovo se okrenem da me vidi sa svih strana, pa se vratim da sednem za svoj toaletni sto, pazeći da ne zgnječim pufnasti repić. Uhvatim dugi rep, provučem prste kroz njega, pa uzmem roze karmin i nanesem još jedan sloj.

– Nedostaje mi plava – kaže Kami, mršteći se u mene. – Ne mogu da verujem da si je ofarbala.

– Prošlo je godinu dana, Kam. A i rođena sam kao brineta – kažem i prevrnem očima. Ne usuđujem se da joj priznam da i meni ponekad nedostaje plava. Sa tamnom kosom izgledam mnogo više kao moja sestra Hana. I dalje se ponekad zbunim kad ugledam svoj odraz u ogledalu ili izlogu u prolazu.

– Ali ti si rođena da budeš plavuša, dušo – kaže ona, izvivši gustu obrvu savršeno iscrtanu na tamnoj koži i gledajući me s gorčinom.

– Šta mislite, da stavim tačkice na obraze? – pitam, okrećući glavu s jedne na drugu stranu, pokušavajući da promenim temu. – Kao brkove?

– Previše – kaže Kat i odmahne glavom. – Uši i nos su sasvim dovoljni. – Nanela sam malo više rumenila na sam vrh nosa, tako da podseća na zečji nosić.

– Volela bih da i vas dve dolazite – kažem, pogledavši ka malom ekranu na svom stolu. – Prvi put da ne provodimo zajedno Noć veštica još od fakulteta!

Prve godine Kami, Kat i ja smo bile „Čarlijevi anđeli" i od tada se nismo razdvajale. Od tada smo svake godine imale zajedničke kostime, i prosto mi je *bogohulno* da gledam kako se Kam i Kat spremaju za izlazak po barovima kao „vatra i led" – bez mene.

– Ali ti ćeš večeras upoznati njegove kolege! – kaže Kat, a oči joj bukvalno sijaju pri samoj pomisli na to. – To je baš krupan korak, Ebi!

U pravu je – stvarno jeste. Za četiri godine koliko se Ričard i ja zabavljamo, nikad nisam išla ni na jednu od super fensi proslava firme – ni na letnju koktel-žurku na jahti, ni na Noć veštica, a kamoli na božićnu proslavu.

I *izgaram* od želje da odem.

– Sledeća stanica – Dugina dvorana! – kaže ona radosno, sa uzbuđenjem u glasu. – I *prsten*!

Ovo je šesti put da Ričard prisustvuje božićnoj zabavi kao advokat u advokatskoj kancelariji *Šmit i Martinez*, koju je osnovao njegov deda po majci. Ovo je ujedno i godina kad Ričard očekuje da bude proizveden u partnera.

Proslava u Duginoj dvorani na vrhu Rokfelerovog centra *legendarna* je. To je ekstravagancija o kakvoj se samo sanja – vodeći advokati iz cele zemlje, a naročito iz Njujorka, okupljaju se da proslave još jednu izuzetnu godinu. Tamo se dešavaju veliki momenti – objavljuju se unapređenja i dodeljuju partnerstva.

Ove godine ću i ja konačno biti pozvana. Čekala sam četiri godine da Ričard bude dovoljno siguran u našu vezu da me povede na taj događaj. A kad dobije dobre vesti, Ričard će kleknuti i zaprositi me. Da postanem savršena žena

kakva mogu da budem, što mu sve ovo vreme pokazujem. Poslušna i verna, spremna da pritičem u pomoć i pomognem mu da uspe.

Dobro, zvuči potpuno ludo – čak i meni – tako nasumično očekivati veliki gest. Ali jednostavno *znam* da će se to desiti. Pre dva meseca, dok sam bila kod njega i sređivala stan, stavljajući njegov veš na mesto, pronašla sam bakin prsten u kutiji u fioci s čarapama – i od tada mu suptilno dajem nagoveštaje. *Prilično sam sigurna* da ih je primetio jer stalno pominje koliko će božićna proslava biti važna za njegovu budućnost i kako će promeniti sve.

A ova žurka za Noć veštica moja je prva prilika da upoznam njegovu poslovnu porodicu s kojom ću biti do kraja života. Već zamišljam kako ćemo jednog dana povesti tamo decu, koju Ričard toliko želi, i reći im: *Ovde smo postali porodica.* Dođe mi da zacičim od uzbuđenja na samu tu sliku.

Naravno, kostim sam osmislila imajući taj prvi susret na umu – tražeći savršenu ravnotežu između otmenog, pristupačnog i „zgodne buduće žene", tako da svi njegovi saradnici pomisle kako je pronašao savršenu partnerku.

Ne bih da se hvalim, ali mislim da sam baš ubola.

Pre nego što uspem da kažem još nešto svojim prijateljicama, telefon na mom stolu zavibrira i poruka blesne na vrhu ekrana.

Ričard <3: Tu sam.

To znači da je ispred moje zgrade. Nažalost, čim sam diplomirala marketing lepote i mirisa, brzo sam shvatila da život u samom gradu nije izvodljiv. Zato sam se preselila na Long Ajlend, našla stan i počela da radim na odeljenju za kozmetiku u robnoj kući *Rolards* u tržnom centru *Grin ejkers*.

– Dobro, devojke, moram da idem. Ričard mi je poslao poruku– dole je – kažem svojim prijateljicama, pa dohvatim

tašnicu koju sam ostavila na krevetu. Pošto Ričard živi na Menhetnu, obično idem taksijem ili vozom do grada, pa odatle do njegovog stana. S obzirom na hladnoću i moj kostim, baš se radujem što sam večeras uspela da ga nagovorim da dođe po mene.

Ali kad to izgovorim, na drugoj strani nastane upadljiv muk, a potom se oglasi Kami.

– Šta? – pita ona, a ja odmah znam da ovo preti da preraste u nešto veće. *Sranje*.

– Ričard je dole. Moram da siđem da se nađemo.

– Da se nađete dole? – pita Kami. – On neće da se popne?

Kat na to raširi oči i upilji se u Kami. Ne mogu da dokučim da li to znači *začepi više* ili *čuješ li ti ovo sranje?*

– Znaš da je ovde katastrofa za parking – kažem, objašnjavajući ono što zapravo nije tačno. Ako si na spisku posetilaca, možeš bez problema da se parkiraš u garaži. A Ričard jeste na spisku – iako se nikad nije tamo parkirao.

Ponovo nastane tajac.

– Hoćemo sutra na rani ručak? Verovatno ću biti u gradu, kod Ričarda – kažem, pokušavajući da prekinem razgovor. Kami večeras spava kod Kat u njenom stanu na Menhetnu.

Tišina. A onda Kami progovori onim svojim blagim, smirenim glasom, onim koji prikriva da je iznervirana. Kao kad pričaš s detetom koje je išaralo zidove sobe, ali još drži četkicu u ruci i spremno je da napravi još štete.

– Dušo, zar ne misliš da…

– Kam, nemoj sad. Moram da siđem.

– Samo…

– Kam, pusti sad to. Pričaćemo sutra uz koktele. Srce, jedva čekam da čujem kako si se večeras provela – kaže Kat, ali ne gleda u mene. Umesto toga, govori kroz stisnute zube i okrenuta je ka Kami.

Dovoljno ih dugo poznajem da razumem šta govore i kad ne izgovaraju ništa.

Ni jedna ni druga baš i ne vole Ričarda, mada Kat to bolje prikriva od Kami. Ali pošto su mi dobre drugarice – *najbolje* – znam da mi veruju kad je reč o mojim vezama, i ako im kažem da sam srećna, onda su i one srećne.

A jesam.

Srećna sam.

Ričard <3: Silaziš li?

– Upravo mi je poslao još jednu poruku – kažem. Kami teatralno uzdahne.

– Ne daj bože da malo sačeka – promrmlja ona sebi u bradu. Ne obazirem se na njenu zajedljivu opasku, ali ne promakne mi da ju je Kat munula laktom.

Dobro. Barem je jedna od njih na mojoj strani.

– Volim vas. Čujemo se uskoro, važi? – kažem, izlazeći iz stana i puštajući da brava klikne za mnom.

– Važi. Volimo te, Ebs.

– I ja vas volim – kažem i prekinem vezu, pa otrčim do lifta.

* * *

Ričardov jarkocrveni porše kajen – u koji je on totalno nerazumno zaljubljen (meni je to ružna i bespotrebno skupa verzija porodičnog džipa, ali volim njega, pa volim i ta kola) – stoji u traci za vozila hitnih službi ispred moje zgrade. Nasmešim se i mahnem, ubrzavajući korak od uzbuđenja što ga vidim ovde. Tako je pažljiv, poštedeo me je prolaska kroz garažu po ovoj hladnoći.

Kad priđem vratima i provirim kroz zatamnjeno staklo, vidim da telefonira – glas iz zvučnika čuje se kroz vrata. Ričard podigne prst, dajući mi pogled koji znači *samo sekund*.

Nasmešim se i gledam u oblačiće pare u koje mi se dah pretvara po ovoj hladnoći. Odavde se vide reka i svetla Njujorka preko nje. Zapitam se – kad me Ričard zaprosi, hoće li me pozvati da otkažem svoj stan i preselim se kod njega, u njegov neboder na Aper vest sajdu. A možda ćemo biti tradicionalniji, pa početi da živimo zajedno tek kad se venčamo.

Kako god, jedva čekam naš sledeći korak.

Brava škljocne i prene me iz sanjarenja. Ričard se nagne preko suvozačkog sedišta i otvori vrata taman toliko da mogu da ih uhvatim. Dok nisam upoznala Ričarda, nikad mi nijedan muškarac nije otvarao vrata kola, i svaki put kad to uradi, to mi i dalje izmami osmeh. Sagnem glavu da ne zakačim zečje uši i nagnem se ka svom budućem mužu da ga poljubim.

Gospođa Benson.

Već na samu pomisao na te reči sva se ushitim.

Ali Ričard se ne nagne ka meni da me poljubi.

Umesto toga, uradi suprotno – odmakne se i odmeri me od glave do pete. Oponašam ga i sama se odmaknem kako bi bolje video kostim u skučenom prostoru kola i osmehnem mu se.

Ovaj trenutak vrtela sam u glavi nedeljama, zamišljajući izraz obožavanja i želje koji će mu se pojaviti na licu. Hoće li me poljubiti? Hoće li me odvući gore u stan i uzeti pre nego što krenemo na zabavu? Hoće li cele večeri misliti samo na to kako da se što pre vrati kući da budemo nasamo?

Umesto toga, lice mu poprimi čudan izraz koji uopšte nisam očekivala. Obrve mu se spoje.

Očigledno želi bolje da me vidi pošto je upalio svetlo u kolima. Pogled mu klizi niz moje telo, žeže mi kožu.

Osećam se dobro.

Osećam se seksi.

Osećam se… zbunjeno.

Ričard nosi belu košulju i pantalone – ležerniju verziju svoje uobičajene poslovne odeće.

– Šta to imaš na sebi?

– Kostim…? – Glas mi zvuči pomalo zbunjeno. – Zečica sam – kažem, pokazujući na uši na glavi i osmehujući se.

– Gospode… Ebi – promrmlja on i provuče ruku kroz kosu. To niko osim mene ne zna, ali počeo je da je gubi. Ide na tretmane svaka dva meseca, ali i njegov otac i deda su ćelavi. Ne vidim svrhu u pokušajima – meni je zgodan bez obzira na to – ali podržavam sve što mu pomaže da se oseća bolje u svojoj koži. Čak sam otišla dotle da sam se sa Kat odvezla do Pensilvanije da mu nabavim paket prirodnih vitamina i ulja koji, čini se, pomažu.

Pružim ruku da mu s lica sklonim zalutali pramen inače savršeno nameštene kose, ali me on odgurne i ja se ukočim.

Ruka ostane da mi visi između nas kao predznak nečeg lošeg.

Utroba mi se zgrči.

Nešto nije u redu.

– Dođavola, Ebi – kaže tiho, gotovo sebi u bradu, i zavrti glavom. Pogleda na sat, pa kroz vetrobran.

Koža mi se naježi, ali ne zbog toga što sam odlučila da ne nosim kaput da mi ne upropasti kostim.

– Ričarde, dušo…

– Jebote. Ovo više ne ide – prekine me, pogleda me ponovo. U njegovim očima nema nežnosti ni topline ni ljubavi. Hladne su. Besne.

– Šta? – izustim jedva čujno.

– Ovo. Ne ide. Nas dvoje. To više… *ne ide* za mene. – Gleda pravo ispred sebe, u mrak, ne fokusirajući se ni na šta. Izraz mu ne govori da ga boli, ni da je pogubljen, ni da sumnja u svoje reči.

Ne. Gleda kao da ima pametnija posla, zanimljivije ljude s kojima bi razgovarao. Što, realno, i ima – večeras ide na raskošnu proslavu u srcu Menhetna, s najpoznatijim njujorškim advokatima.

Zuri u prazno kao da mu ja smetam da se lepo provede, kao da sam sitna neprijatnost koja mu kvari veče.

A ja?

Ja upravo doživljavam nervni slom.

Umesto da večeras bude veliki korak napred za nas kao par, Ričard izgleda *raskida sa mnom*.

Ne, ne, ne. To je nemoguće. To se jednostavno *ne uklapa* u moj savršeni plan života.

Dah mi zastane u plućima, težak kao kamen, pribija me za kožno sedište.

Ričard, međutim, lako uzdiše kao da ga sve ovo smara.

Ljuti se na mene i uzdiše jer ima pametnija posla – a meni se ruši ceo svet i sve što sam mislila da znam o svojoj budućnosti.

Ričard se ljuti na *mene* što mu ne olakšavam da me *šutne*?

Gde je tu pravda?

Zurim u njega gotovo čitavu večnost, kako mi se čini, pokušavajući da se nateram da izgovorim nešto.

– Ne… ne razumem. Večeras je trebalo da idemo na kostimiranu zabavu tvoje firme za Noć veštica. Trebalo je… trebalo je da večeras upoznam sve – kažem.

Ali možda… možda ovde ima još nešto. Nešto što ne razumem.

To je to. Ovo je samo glup nesporazum. Možda ću se za sat vremena smejati svemu ovome zajedno s Dejmijanom Martinezom, onim partnerom kog Ričard u tajnosti ne podnosi, ali mu se ipak ulizuje.

– Upravo tako. A ti si to izabrala da obučeš? – Napokon okrene glavu ka meni i u očima mu vidim… prezir. Gađenje čak.

– Htela sam da izgledam lepo zbog tebe. To je kostimirana zabava.

– Nismo deca, Ebi. To je zabava za *advokate*. Okupljanje ljudi koje pokušavam da uverim da sam dostojan da postanem partner. – Pogled mu pređe preko mog tela, ali ne požudno kako sam očekivala. – Zar stvarno misliš da će *ovo* – mahne rukom između nas, pokazujući na mene, na sve što jesam – doprineti tome? Misliš li da će, ako se pojavim *s tobom*, svi pomisliti da sam ozbiljan čovek?

Oči mi se ispune suzama, ali brzo zatrepćem, borim se da ih zadržim.

Sestra me je naučila mnogim stvarima, ali najvažniju mi nije rekla, već mi ju je pokazala: *nikad ne dozvoli kretenima da vide kako se raspadaš.*

– Je l' ti to… raskidaš sa mnom? – pitam u neverici iako odgovor već znam, samo mi treba potvrda.

– Planirao sam to već neko vreme – kaže glasom kao da ga sve ovo smara. Kao da ga smara što mu treba više od pet minuta da prekine vezu koju je trajala četiri godine, i kao da se pita kad ću više izaći iz kola i pustiti ga da ode.

– Već neko vreme – ponovim tiho.

– Zar ti nikad nije bilo čudno što nikad nismo počeli da živimo zajedno? – pita me kao da sam idiot. Kao da pretpostavlja da mi to nikad nije palo na pamet jer sam previše glupa da shvatim.

Naravno da jeste. Kojoj ženi ne bi?

Samo nisam htela da ga pritiskam.

S jakim muškarcem nećeš daleko stići ako si napadna žena. To sam, sećam se, pročitala u nekom ženskom magazinu. Pretpostavljala sam da Ričard ima plan i pustila ga da preuzme kontrolu.

Puštala sam ga da bude *moćan muškarac*!

– Zar ti nikad nije bilo čudno što sam izbegavao da te vodim na poslovne događaje? – nastavi. Zna da jeste. O tome ga pitam već godinama. Usne mu se polako izviju u gadan osmeh. – Zar ti nije bilo čudno što te nikad nisam zaprosio?

Stomak mi se prevrne, i tad shvatim – on u uživa ovome, sladi se time da me povređuje.

Zabavlja se.

– I odabrao si baš večeras? – kažem, podižući glas. U njemu ima neverice, ali duboko ispod toga ključa bes. Vri, i nadam se da prikriva bol koji mi je naneo šutnuvši me.

Ne zaslužuje da ga čuje.

– Misliš da sam ja ovo planirao, Ebi? Zašto bih se, jebote, vozio čak do jebenog Long Ajlenda da nisam planirao da se večeras bar pojebemo?

Kao da me je udario pesnicom u stomak. Srce mi puca i svet mi se ruši.

Njegove reči su *ružne*.

Ne znam da li to radi namerno, da bi me zabolelo i pogodilo, ili je on prosto takav, a ja tek sad skidam roze naočare. Otkad je on tako pun tih ružnih reči i zlih namera i zar sam ja bila toliko zaslepljena ljubavlju i toliko ga idealizovala da to nisam videla?

– Šta? – tiho pitam, glasom koji se jedva čuje.

Možda je greška. Možda nije to mislio. Možda…

– Daj, Ebi. Jesi glupa, ali ne baš *toliko*. – Cigla se vraća u zid za koji nisam ni znala da ga je srušio. Pored zida leži gomila šuta – ostaci desetina cigli. Svaka od njih je deo mene, a ja sam mu dozvolila da ih razbije maljem.

– Nisam glupa…

– Šminkaš žene u *Rolardsu*.

– Menjam im živote. Pomažem im da…

– Gospode, opet ta sranja. – Hukne i odmahne rukom. – Slušaj. Bilo je simpatično na početku, to što imaš mali hobi

dok ne nađeš *pravi* posao. Ali prestala si da ga *tražiš*. Počela si da pričaš kako pomažeš ženama i menjaš im živote. Našao sam ti vezu za posao u kantri-klubu, a ti si ga odbila.

Sećam se tog dana. Obukla sam se najdosadnije moguće, u konzervativnu odeću, i bila prisiljena da sedim u onim glupim golf-kolicima čitavo popodne, dodajući štapove i zabadajući zastavice. A kad je taj „direktor u kozmetičkoj industriji" razgovarao sa mnom, pogled mu je bio prikovan za moje grudi. Svaka „poslovna ponuda" počinjala je sa „Mogli bismo, znaš, na večeru, pa onda…"

Ne, hvala.

– Nabacivao mi se, Ričarde. Bilo mi je neprijat…

– *Takav ti je život, Ebigejl*. Tako se igra *ta jebena igra*. Zato ti nikad nećeš uspeti u životu – šminkajući po radnjama kao da imaš samo osnovnu školu. – Sad se skroz okrene prema meni, u očima mu plamti bes.

Nikad se nisam bojala nijednog muškarca.

Sad mislim da možda postoji šansa za to.

– Smešno. Ebi, ti, jebote, šminkaš ljude. A ja? Ja im menjam živote. Ljude kojima preti dvadeset godina zatvora, da izgube *bogatstvo – ja* ih spasavam. – Lupka se prstom po grudima, naglašavajući svaku reč. – Ja nešto doprinosim. A ti? Ti, jebote, doteruješ za minimalac na jebenom Long Ajlendu.

Suza mi sklizne s trepavica, padne na korset i ostavi tamnu mrlju koja se širi po svilenoj tkanini.

– Ne mogu ovo više, Ebi. Moram da se uozbiljim u pogledu svoje budućnosti. Ti si bila zabavna, ali ne mogu da se zadovoljim zabavom.

Zadovoljim.

Ta reč bi trebalo da bude bezazlena, ali njen otrov prodire mi kroz kožu, mišiće, kosti – pravo u srce.

Ta reč menja nešto u meni.

Preseca i poslednju nit mog sna o braku s ovim čovekom kome bih bila savršena žena.

A on, kako je muškarac – i očigledno govno od čoveka – ne vidi da mi se svet ruši. Ne vidi da se moj osećaj sopstvene vrednosti i snovi o budućnosti pretvaraju u prah.

– Postajem partner na kraju godine. Znaš da sve vreme radim na tome. Moram da pokažem Martinezu i svom dedi koliko sam ozbiljan. A ovo? – Prelazi pogledom preko mene. – Ovo se ne uklapa u tu sliku.

I dok logični deo mene razume šta se dešava, onaj drugi – emotivni – to ne prihvata.

– Ali… zajedno smo četiri godine – kažem. Ričard uzdahne onako kako odrasli uzdahnu kad im petogodišnje dete traži sladoled u sedam ujutro.

– Bilo je zabavno. Nisi valjda mislila da je to – to, zar ne? Bože, Ebi, odrasti! Nikad nisam imao nameru da se oženim tobom. – Na licu mu se ponovo javi onaj zlobni osmeh, i od njega me prođe jeza. *Nikad nisam imao nameru da se oženim tobom*.

Uto padne i druga suza. I sad zurim u Ričarda dok mi suze naviru na oči, a sve oko mene poprima mutan, podvodni izgled, i pitam se kad će da se nasmeje i kaže da se šali.

Kad će reći da je ovo nekakva šala – okrutna, ali ipak šala.

Nikad nije bio duhovit, ali ja sam ga naravno puštala da misli da jeste. Sve ove godine smejala sam se njegovim bednim forama samo da mu podignem ego…

Ali on i dalje gleda u mene, gleda me s mešavinom sažaljenja i nervoze. Iznerviran je jer sam potresena što me je *bez ikakve najave* ostavio posle četiri godine, a to mu stvara *neprijatnost*.

Uto neko kucne na prozor. Okrenem glavu i vidim policajca kako stoji pognut i tek sad primećujem crveno-plava

svetla koja sijaju na kontrolnoj tabli. Ričard uzdahne, spusti prozor, a meni hladan vazduh preseče pluća kao strujni udar.

– Je li sve u redu? – pita policajac, uperivši lampu u auto. Lice mu smekša kad vidi moje bledo uplakano lice i oči pune suza.

– Sve je u redu – kaže Ričard, izvivši onaj svoj osmeh „dobrog momka". – Ona upravo izlazi.

Ona upravo izlazi.

Ona upravo izlazi.

Ona upravo izlazi.

Prođe nekoliko sekundi pre nego što mi sine šta to znači.

On hoće *da izađem iz njegovog auta*.

Zato što je upravo raskinuo sa mnom.

I zato što mora da ide na proslavu firme.

Četiri godine smo bili zajedno, a on nije imao pristojnosti ni da raskine sa mnom tako što ćemo sesti i ljudski porazgovarati, da se ljudski rastanemo. Umesto toga, uradio mi je ovo – šutnuo me je pored puta, dok nosim jebeni kostim zečice.

Ovo je *ponižavajuće*.

– Parkirani ste na zabranjenom mestu – kaže policajac, a mislim da i on gleda Ričarda s mešavinom gađenja i prezira.

– Izvinjavam se, gospodine. Nisam planirao da se zadržim. – Okrene se ka meni – osmeh mu s padne s lica, zameni ga hladan, iznerviran izraz. – Ebi, izađi.

U njegovom glasu više nema strpljenja, blagosti ni brižnosti.

Samo nestrpljenje i iritiranost.

Završio je sa mnom.

Zajebi ovo.

Zgrabim svoju tašnicu u obliku šargarepe, koju smo Kat i ja našle u sekond-hend radnji u Glavnoj ulici, i na trenutak stvarno pomislim da ga ošamarim, čisto onako. Sigurna sam

da bi mi prijalo, ali napolju stoji policajac koji motri na svaki naš pokret, a devedeset devet posto sam sigurna da bi Ričard podneo prijavu.

On je taj tip.

On je takav drkadžija.

Sranje. Četiri godine sam bila u vezi sa jebenim *drkadžijom*.

I planirala sam da se *udam za ovog skota*?!

Umesto da ga zveknem, uhvatim se za kvaku i cimnem je. *Ali, naravno,* vrata su zaključana. Ričard uzdahne u stilu „Bože, ova žena ne bi umela ni dve nacrtane ovce da čuva" – što, kad sad razmislim, poprilično često radi – pa pritisne dugme za otključavanje.

Izađem.

Zatvorim vrata.

I onda stojim ispred svoje zgrade i očiju punih suza gledam kako onaj jarkocrveni auto bez oklevanja juri niz ulicu.

Policajac se okrene ka meni.

– Gospođo, jeste li dobro? Je li vam… uradio nešto?

Odgovorim mu ne gledajući u njega: – Slomio mi je srce.

Policajac samo zatrepće, neprijatno mu je.

Kao i većini ljudi koji razgovaraju sa mnom, očigledno se kaje što mi se uopšte obratio.

– Dobro sam. Nije me povredio. Izvinjavam se što smo se parkirali tu – kažem tupo. Stegnuto mu se nasmešim, pa pođem ka ulazu, štikle mi pri svakom koraku kuckaju po betonu.

Kad sam izašla napolje, puna nade i uzbuđenja, nisam osećala hladnoću na skoro golim nogama. Sad me štipa kroz tanke najlonke.

U predvorju zgrade kuckam po ekranu telefona kao da sam u nekom transu, kao da ne pojmim svet oko sebe. Prevlačim prstom preko ekrana, pronađem Kamin broj i

uputim joj video-poziv, držeći telefon ispred sebe dok se spuštam na klupu.

Trenutno mi je suviše teško da odem do lifta.

Previše mi je teško da se popnem u stan.

Ako se popnem gore, videću haos od šminke i odeće, i setiću se onog ushićenja od pre samo nekoliko minuta dok sam se spremala.

Ekran pocrni kad se veza uspostavi, a onda se začuju smeh, graja i kičasta muzika sa žurke.

– Hej, Ebs, šta ima? – viče Kami. Još se ne vidi na ekranu dok se probija kroz gomilu.

Ali kad se napokon pojavi, osmeh joj istog trena spadne s lica.

U uglu vidim svoju minijaturnu sliku – uopšte ne znam kad sam počela da plačem, ali crna maskara mi se sliva niz obraze.

Divota.

A kako imam najbolje drugarice na svetu, Kami kao iz topa kaže:

– Jebote. Tu smo za dvadeset minuta – sa tekilom.

DRUGO POGLAVLJE

31. oktobar
Dejmijan

Mrzim ovakve zabave.

Ne zato što mrzim zabave – mislim, dobro, baš i ne volim – već zato što mrzim *baš ove* zabave.

Proslave firme.

Već provodim najmanje deset sati dnevno sa ovim ljudima, od ponedeljka do petka. Primoravati nas da se i posle radnog vremena viđamo radi „jačanja timskog duha" – to je prava tortura.

Pogotovo na Noć veštica, kad se svi prerušavaju, previše piju i kad, iskreno, stvari obično postanu čudne. Trenutno gledam jednu pravnicu prerušenu u anđela kakvog nikad nisam video na nekoj biblijskoj slici, kako se trlja o novog advokata iz firme, prerušenog u Stjua iz *Porodičnog čoveka*.

Ne osuđujem ničiji dobar provod, ali mislim da ponekad zaborave da će sutra ujutru morati ponovo da izađu pred iste te ljude.

Žene koje rade ovde, kao i one koje su došle u pratnji, sve su obučene u različite varijacije istog uskog kostima: mišica, vampirica, anđeo.

Čak su se i muškarci sredili – neki su se baš potrudili, neki su uzeli nešto jednostavno – ali svi su u kostimima, svi previše piju i podsvesno mere čiji je veći.

Ja sam išao na klasično i lako rešenje – Mevrik iz *Top Gana*: farmerke, bela majica, kožna jakna i pilotske naočare. *Bam*. Kostim.

Bonus: mogu da posmatram ljude, a da niko ne zna da ih partner firme gleda.

Spojler: ja *uvek* posmatram.

Dobar advokat zna kako da igra igru – a iskreno, posmatranje ljudi je njen najvažniji deo. Možeš saznati mnogo o svojim kolegama kad ih gledaš u opuštenom okruženju, kad spuste gard i misle da ih ne gledaš.

Znam ja da bi trebalo da šetam po sali, da pozdravljam ljude, da pitam da li se dobro provode, da se družim s onima sa kojima radim. Kako sam jedan od osnivača advokatske kancelarije *Šmit i Martinez*, to se od mene očekuje.

I uglavnom volim svoje zaposlene – smatram ih svojevrsnom porodicom. Neverovatno disfunkcionalnom, ali ipak porodicom. I premda se bojim da lagano klizimo u opasne, neetičke vode s izborom klijenata, volim ovu firmu i ljude koji u njoj rade.

Međutim, stojim u ćošku, namerno izbegavam sve i pregledam profile na aplikaciji za upoznavanje koju sam jutros skinuo.

Jedino objašnjenje koje mogu da dam za tu odluku jeste da je moj život u poslednje vreme… bezvezan.

Dosadan i predvidljiv. Previše ozbiljan. Život prepun velikih očekivanja – koja sam, naravno, sva ispunio – doveo

me je do toga da se sa četrdeset dve godine, kao izuzetno uspešan osnivač jedne od najekskluzivnijih i najtraženijih advokatskih firmi u Njujorku, *dosađujem*.

Neispunjen.

Gledajući parove u usklađenim kostimima kako se smeju kod činije s narandžastim punčem, svestan da se primiče sezona praznika, a ja opet ulazim u nju sam, pitam se da li mi možda to treba – *neko*.

Samo što mi ni ova aplikacija ne pomaže baš mnogo. Ovo šetanje levo-desno po profilima koji su u suštini ispeglan rezime najboljih delova jedne osobe deluje… lažno. Kao još jedan savršeno postavljen deo slagalice u ovom savršeno složenom životu koji vodim.

Dok sam odrastao, roditelji su mi postavili standarde, ciljeve koje sam morao da dostignem da bi se ponosili mnome.

Završiti gimnaziju kao đak generacije?

Odrađeno.

Upisati prava na Jejlu uz punu stipendiju?

Odrađeno.

Diplomirati sa najvišim ocenama i zaposliti se u elitnoj firmi, izrađujući neoborive predbračne ugovore, i posle nalazeći načine da ih oborim kad neminovno dođe do razvoda?

I to sam uradio.

Osnovati uspešnu firmu, udružiti se s jednim od najboljih porodičnih advokata u gradu i do trideset pete steći čitav niz bogatih klijenata?

Da, i to sam uradio.

Sve je išlo po planu – savršeno iscrtana putanja mog života. Rezultat: moja porodica je ponosna, stekao sam veliki ugled u svom polju, i ceo svet mi leži na dlanu.

Imam sve. U teoriji. Dovoljno je samo da se nasmešim ako želim neku ženu – i ona bi bila moja.

Ali *dosada*…

Ta dosada savršeno sprovedenog plana počinje da me izjeda. Dojadilo mi je sve predvidljivo. Dojadilo mi je sve lako. Sve što deluje površno i beznačajno.

I te aplikacije za upoznavanje, gde vidiš samo najbolje od osobe i moraš da ostaviš utisak u prvih deset sekundi, i to mi deluje kao opet jedno te isto.

Nažalost, trenutno je to jedina realna opcija koju imam – i eto me, skrolujem po njoj da ispunim prazninu.

Možda mi stvarno treba neko. Ne nešto ozbiljno – samo neko da mi razbije tišinu koja mi se prikrade u one retke sate kad ne radim.

Dok stojim u ćošku, krijući se od kolega i zaposlenih, osetim nečije prisustvo pored sebe.

Ne želim ni da pogledam.

Znam ko je po tome kako se došunjao do mene, ne govoreći ništa i čekajući da ja započnem razgovor. I danas stvarno nemam živaca za njegova sranja. Stoga pustim da prođe nekoliko dugih, neprijatnih minuta, bljeći i dalje u telefon, pre nego što se konačno okrenem ka njemu.

Ričard Benson stoji naslonjen na zid pored mene s rukom u džepu i ukrštenih nogu, odeven u crne pantalone i sivu košulju uredno upasanu, i sa preskupim cipelama.

Da budem potpuno iskren – taj mi se čovek uopšte ne sviđa.

Ljigav je.

Ambiciozan, ali ne na onaj zdrav način – već na onaj koji ti odmah kaže da očekuje da mu se sve da na tacni, da ne mora da radi kao ostali jer on je *on* i to bi valjda trebalo da bude dovoljan razlog da mu se svi bacaju pred noge. Pažljivo bira klijente, neće da zastupa nikoga ko, po njegovom mišljenju, nije vredan njegovog vremena, i često staje na stranu klijenata uprkos optužbama za nasilje ili zanemarivanje.